

ปัญหาการดำเนินการลงโทษภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐ¹

จันทิรา ปัญญาทรง²

จากการศึกษาปัญหาการดำเนินการลงโทษภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอำนาจในการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะให้การปราบปรามการทุจริตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ปรากฏว่าการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ยังมีประเด็นปัญหาที่ทำให้การบังคับใช้กฎหมายยังไม่บรรลุผลเมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนไม่ดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด ดังนั้น หากการดำรงตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลแล้ว จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการได้ โดยการที่หน่วยงานของรัฐจะต้องจ่ายค่าตอบแทนหรือเงินเดือนให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกชี้มูลความผิดทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ที่ถูกชี้มูลความผิด อาจใช้อำนาจหน้าที่ของตนที่มีอยู่ไปกระทำการแสวงหาประโยชน์ ซึ่งจะทำให้หน่วยงานของรัฐเกิดความเสียหายจากการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกชี้มูลความผิดทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่อยู่ ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ถึงเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขปัญหาคือข้อกฎหมาย ดังนี้

ปัญหาประการแรกปัญหาการดำเนินการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่นตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้บริหารท้องถิ่น

การดำเนินการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่น มาตรา 98 วรรคสี่ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 นั้น ในส่วนของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมายระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้น ให้ส่งสำนวนหรือรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการตามอำนาจหน้าที่นั้น ยังมีประเด็นเกี่ยวกับการ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการดำเนินการลงโทษภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี วงษ์วิจิต และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศิริ บัวสุวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัตนเชื้อสกุล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ดำเนินการที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เห็นว่าการที่จะดำเนินการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่น จะต้องมีการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามระเบียบกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่เป็นกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ จึงไม่อาจที่จะ ก้าวล่วงการดำเนินการดังกล่าวของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้ และที่สำคัญคือ ตาม บทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 98 วรรคสี่ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์การให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ให้พิจารณาโทษ ทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวน ทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ดังเช่นมาตรา 98 วรรค แรกหรือวรรคสามที่ได้กำหนดไว้ชัดเจน และปัญหาการชี้มูลความผิดของผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากครบวาระการดำรงตำแหน่งเกินสองปีแล้ว ตามมาตรา 48 และผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ ของรัฐแล้ว กรณีดังกล่าวมาตรา 98 ยังไม่ได้กำหนดเงื่อนไขที่เป็นบทจำกัดในการส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มี อำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งพ้น จากตำแหน่งเนื่องจากครบวาระการดำรงตำแหน่งเกินสองปีแล้วไว้แต่อย่างใด ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงที่ว่า กรณีที่ผู้ ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งเนื่องจากครบวาระการดำรงตำแหน่งเกินสองปีแล้ว มีการส่งสำนวนการไต่สวนให้ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เกิดเป็นข้อขัดข้องในการลงโทษทางวินัยหลายกรณี เช่น กรณีที่ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พ้นจากวาระหรือเกษียณอายุ หรือออกจากตำแหน่งแล้ว ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วย การบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาไม่เปิดช่องให้สามารถลงโทษได้

ประเด็นปัญหาประการที่สองปัญหาการดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้บังคับบัญชาหรือผู้มี อำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 91 แล้ว พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 98 กำหนดให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหา พิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนต้องพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอด ถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาบททวนตาม มาตรา 99 นั้น

ส่วนใหญ่การขอทบทวนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 99 จะเกิดจากการเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ที่ถูกชี้มูลความผิดตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะเป็นผู้ทำข้อโต้แย้งเองและพยานหลักฐานที่เสนอขอทบทวนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ที่เป็นสาระสำคัญที่จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ โดยให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนทำหนังสือขอทบทวนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2561 มาตรา 99 ซึ่งการกระทำดังกล่าวแม้ว่ากฎหมายจะเปิดช่องให้สามารถขอทบทวนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ แต่บางกรณีผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนอาจใช้สิทธิที่ไม่สุจริต เพื่อประวิงเวลาไม่ดำเนินการทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่น การขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทบทวนมติเอาไว้ จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหา ยังคงไม่ต้องรับโทษทางวินัยและยังคงมีสถานะเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานได้ตามปกติ จนกว่าจะมีการพิจารณาวินิจฉัยคำขอทบทวนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 99 และบทบัญญัติในมาตราอื่นไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขอทบทวนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เอาไว้เป็นเหตุให้ในบางกรณีจะมีการพิจารณาวินิจฉัยก็ล่วงเลยไปเป็นเวลาเกือบ 1 ปี ดังนั้นจึงยังเป็นเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ที่ถูกชี้มูลความผิดได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่อยู่ หรืออาจใช้อำนาจหน้าที่ของตนที่มีอยู่ไปกระทำการแสวงหาประโยชน์ ซึ่งจะทำให้หน่วยงานของรัฐได้รับความเสียหายได้

ประเด็นปัญหาประการสุดท้าย ปัญหากรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญาที่ไม่มีผลผูกพันต่อการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบตามละเมิด

การดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 เป็นการได้สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้อง ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดเพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป และถ้ามีมูลความผิดทางวินัยคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป ทั้งนี้ เป็นไปตามมาตรา 91 นอกจากนี้ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ในมาตรา 98 วรรคหนึ่ง ให้ถือรายงานสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา

ซึ่งตามประเด็นปัญหาดังกล่าว ไม่ปรากฏว่าตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีบทบัญญัติให้สำนวนรายงานการได้สวนของคณะกรรมการ

ป.ป.ช. มีผลผูกพันให้ผู้บังคับบัญชาต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความรับผิดทางละเมิด และการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนความรับผิดทางละเมิดแต่อย่างใด อีกทั้ง แม้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญาเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ตาม ก็ไม่สามารถนำผลการชี้มูลดังกล่าวไปใช้บังคับแก่การสอบสวนเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ได้ เนื่องจากรายงานสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อที่หน่วยงานต้นสังกัดจะสามารถดำเนินการลงโทษพร้อมกันกับการดำเนินการทางวินัยในคราวเดียวกันจะกระทำได้หรือไม่ และต้องนับวันอย่างไร ทั้งนี้จะได้เสนอมาตรการในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีความเท่าทันต่อปัญหายิ่งขึ้นอีกด้วย

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการดำเนินการลงโทษภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. กรณีปัญหาการดำเนินการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่นตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้บริหารท้องถิ่น

โดยขอแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 98 วรรคสี่ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และให้นำบทบัญญัติของมาตรา 98 วรรคหนึ่ง ถึงวรรคสาม โดยให้นับวรรคหนึ่ง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้มีผลบังคับใช้ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาที่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วและกลับเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่นใหม่ได้

2. กรณีปัญหาการดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้รับแจ้งมติที่ได้ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาทบทวนตามมาตรา 99 นั้น ส่วนใหญ่จะเกิดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกชี้มูลความผิดตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะเป็นผู้ทำข้อโต้แย้งและพยานหลักฐานที่ไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ที่เป็นสาระสำคัญที่จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนทำหนังสือขอทบทวนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีข้อเสนอแนะเห็นควรให้ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิขอทบทวนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถทบทวนมติของตนเองได้ทั้งในส่วนของความผิดทางวินัยและความผิดทางอาญา กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขอทบทวนมติ และกำหนดนิยามหรือความหมายของพยานหลักฐานใหม่ โดยแก้ไขและเพิ่มเติมข้อความในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2561 มาตรา 99 ดังนี้

“มาตรา 99 เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนหรือผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่พยานหลักฐานใหม่ อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือกระทำความผิดในฐานะความผิดที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน หรือผู้ถูกกล่าวหาผ่านทางผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้พิจารณาบททวนคดีนั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องหรือรับทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ในการพิจารณาบททวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาพยานหลักฐานโดยละเอียด ภายในหกสิบวันนับแต่ได้รับคำขอทบทวนคดี เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นประการใดให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนทราบเพื่อดำเนินการต่อไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

พยานหลักฐานใหม่ ตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ พยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ ที่มีได้มีการกล่าวอ้างหรือมีอยู่ในสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นใหม่ภายหลังจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีคำวินิจฉัย รวมถึงพยานหลักฐานที่เคยมีอยู่แล้ว แต่มิได้ยกขึ้นกล่าวอ้างไว้ใน การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เนื่องจากขณะทำการไต่สวนไม่รู้หรือไม่มีเหตุอันควรรู้ว่ามิพยานเช่นนั้นอยู่ หรือไม่อาจนำพยานเช่นนั้นมาแสดงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้

3. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญาที่ไม่มีผลผูกพันต่อการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

โดยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญา ในการดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่กรณีนี้จะถือว่าต้นสังกัด รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเมื่อใด และจะครบอายุความเมื่อไร ซึ่งจะเห็นว่าการเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับหน่วยงานของรัฐ ต้องกระทำภายในอายุความสองปีนับแต่วันที่รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ต้องรับผิดชอบตามมาตรา 10 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐฯ แต่ทั้งนี้ในทุกกรณีต้องไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ละเมิด ตามมาตรา 448 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งการเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับหน่วยงานของรัฐจะถือว่าหัวหน้าหน่วยงานได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับหน่วยงานของรัฐเมื่อใดต้องนับแต่วันใดอย่างไร และทำให้การสอบสวนความรับผิดทางละเมิดล่าช้าและอาจทำให้เกิดเสียหายได้ จึงเห็นควรแก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 98 วรรคสี่ โดยให้นับวรรคหนึ่ง เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวน การไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง

ถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย และสอบสวนความรับผิดทางละเมิด ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น

เอกสารอ้างอิง

อุสาคี โกมลปานิก, เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายมหาชน 4120 Public Law, เล่มที่ 2, หน่วยที่ 8-15, (ม.. ป.ท. : ม.ป.พ., 2540), น. 857-858.

เชิดวิช ชัยปิ่น. คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการไต่สวน

ข้อมูลความผิดทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่พ้นจากตำแหน่ง: วิทยานิพนธ์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,